

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/189/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814215193
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814215193.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: Home Credit Slovakia, a.s., IČO : 36 234 176, so sídlom v Piešťanoch, Teplická 7434/147, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom Trenčín, Piaristická 707/25, adresa na doručovanie : Piešťany, Teplická 7434/147, proti odporkyni: J. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom O., C. XX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne: Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Námestie legionárov č. 5, IČO 42 176 778, zastúpeného JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom Lučenec, J. Kráľa č. 5/A, o zaplatenie 616,95 s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 06. novembra 2015 č. k. 14C/163/2014 - 70, jednomyseľne takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu v napadnutej časti vo výroku III., o trovách právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka **m e n í** tak, že navrhovateľ je **p o v i n n ý** nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastúpenia v sume 292,81,- eur na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka JUDr. Andreja Cifru, advokáta so sídlom v Lučenci, J.Kráľa 5/A, vedený v Tatra banke, a.s., číslo účtu : 2620036847/1100, variabilný symbol: 8850214, do troch dní.

Žiaden z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením okresný súd zastavil konanie podľa § 96 ods. 1 O.s.p. v dôsledku späťvzatia návrhu a odporkyni právo na náhradu trov konania nepriznal. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 146 ods. 2 prvej vety O.s.p. Konštatoval, že v prípade zastavenia konania má v súlade s citovaným ustanovením § 146 ods. 2 OSP povinnosť nahradiť trovy konania ten účastník, ktorý späťvzatie zaviniť. Takéto zavinenie sa, v súlade s ustálenou súdnou praxou, posudzuje z procesného hľadiska. Berie sa do úvahy správanie účastníkov konania a následná dôvodnosť späťvzatia návrhu. Na základe uvedeného možno konštatovať, že zastavenie konania zaviniť navrhovateľ a to späťvzatím návrhu. V zmysle citovaného ustanovenia by mu teda mala byť uložená povinnosť na náhradu trov konania odporcovi, resp. aj vedľajšiemu účastníkovi, ak im takéto trovy vznikli. Odporkyňa si trovy konania neuplatnila, preto jej súd ich náhradu nepriznal. Vedľajší účastník si náhradu trov právneho zastúpenia uplatnil v podaní doručenom súdu dňa 4.11.2015. Súd konštatuje, že k späťvzatiu návrhu došlo až potom, čo bolo navrhovateľovi doručené písomné vyjadrenie vedľajšieho účastníka a zápisnica z pojednávania, kde právny zástupca vedľajšieho účastníka uviedol dôvody, pre ktoré žiadal návrh zamietnuť. Navrhovateľ teda podľa názoru súdu zbral svoj návrh späť až v dôsledku vyjadrenia vedľajšieho účastníka a súd preto považuje priznanie trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi za dôvodné. Výška tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby bola v sume 51,45 EUR a vychádzala zo žalovanej sumy 759,19 EUR (istina 616,95 EUR + vyčíslený úrok z omeškania 142,24 EUR). Trovy právneho zastúpenia boli vedľajšiemu účastníkovi priznané v zmysle jeho vyúčtovania v súlade so vyhláškou č. 655/2004 Z.z o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb nasledovne:

- prevzatie a príprava zastúpenia 16.9.2014	51,45 EUR
- písomné podanie na súd - vyjadrenie vo veci samej 18.8.2015	51,45 EUR
- účasť na pojednávaní 29.9.2015	51,45 EUR
- 1 x režijný paušál á 8,04 Eur	8,04 EUR
- 2 x režijný paušál á 8,39 Eur	16,78 EUR
- cestovné náhrady:	
29.9.2015 cesta Lučenec - Prievidza a späť, 240 km, VW GOLF, EČV: LC-834AO	
- náhrada za spotrebované PHM 0,07 l x 240 km x 1,245 Eur/l	20,92 EUR
- náhrada za každý 1 km jazdy 240 km x 0,183 Eur	43,92 EUR
- náhrada za stratu času:	
cesta Lučenec - Prievidza a späť dňa 29.9.2015 8 x polhodina á 13,98 EUR	111,84 EUR
DPH 20 % za úkony vykonané po 15.4.2014	71,17 EUR
Spolu:	427,02 EUR

Proti tomuto uzneseniu, jeho výrokovej časti, ktorou okresný súd priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania, podal včas odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho zástupcu. Žiadal uznesenie okresného súdu v napadnutej časti zmeniť a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať. Súčasne žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania vo výške 57,88 Eur. V danom prípade nie je možné považovať trovy vedľajšieho účastníka na účelne vynaložené na uplatnenie alebo bránenie práva. Vedľajší účastník zastúpený právnym zástupcom vystupuje v obdobných konaniach na strane spotrebiteľov a podáva hromadné a obsahovo totožné vyjadrenie, právna argumentácia je však úplne rovnaká. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. marca 2014, sp. zn. 6 MCdo/5/2013. Ministerstvo hospodárstva poskytuje dotácie spotrebiteľským združeniam, udeľuje dotáciu na zastupovanie spotrebiteľov pred súdmi. Súd priznal trovy vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, pričom neskúmal, či zo strany vedľajšieho účastníka bolo zjavné, že ide o účelne uplatnené trovy právneho zastúpenia, nakoľko sa vedľajší účastník iba nanútil do konania bez žiadneho vyjadrenia k veci samej, ktoré nebolo doručené navrhovateľovi. Vedľajší účastník na strane odporcu si vyúčtoval trovy za náhradu stratu času za účasť na pojednávaní z Lučenca do Prievidze, pričom v zmysle § 17 od. 1 vyhl. Č. 655/2004 Z.z. je možné náhradu za stratu času priznať len advokátovi, nie je zamestnancovi ani advokátskemu koncipientovi. Účelom náhrady za stratu času je finančne kompenzovať stratu, ktorá vzniká advokátovi cestovaním a je riadnym príjmom advokáta. Advokátsky koncipient je zamestnancom advokáta, ktorý je advokátom vyslaný na služobnú cestu. Za tento čas advokátskemu koncipientovi nepatrí náhrada za stratu času, ale náhrada cestovných výdavkov v zmysle zákona o cestovných náhradách. Ide o plnenie pracovných povinností v rámci pracovného času, z ktorých patrí advokátskemu koncipientovi mzda. Advokát, ktorý advokátskeho koncipienta zamestnáva, môže počas tohto času vykonávať inú odbornú prácu. V prípade priznania náhrady za stratu času by mohlo dôjsť k tomu, že ak by advokát poveril svojim zastúpením v rovnaký deň a v rovnaký čas viacerých koncipientov alebo svojich zamestnancov, náhrada za stratu času by bol priznávaná opakovane, čo je v rozpore so zmyslom § 16 ods. 3 vyhlášky. V predmetnom konaní si za stratu času právny zástupca odporkyne vyúčtoval 8 polhodín v paušálnej sume 13,98,- eur, ktoré podľa názoru navrhovateľa nie sú účelne vynaložené a v súlade s vyššie uvedeným právnym názorom mu neprináležia. Namietal výpočet tarifnej odmeny, nakoľko výška tarifnej odmeny sa má odvíjať od uplatnenej istiny vo výške 619,95,- eur a nie zo sumy 759,19 eur.

Vedľajší účastník v písomne podanom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa, prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že v súlade s ust. § 93 ods. 2,3 O.s.p. vstúpil do konania na strane odporkyne z vlastného podnetu. Vstup do konania bol opodstatnený, nakoľko navrhovateľ vzal návrh späť v dôsledku ich aktivity a po prednesení argumentácie v písomnom podaní zo dňa 18.08.2015 a argumentácii prednesenej na pojednávaní dňa 29.09.2015. Spotrebiteľ bol v predmetnej veci úspešný v dôsledku ich aktivity a trovy konania považujú za objektívne účelné. Poukázal na skutočnosť, že v prípade, že by vedľajší účastník nevystupoval v konaní, navrhovateľ by návrh späť nezobral. Nesúhlasil s tvrdením navrhovateľa, že právo na náhradu za stratu času strávenou na ceste na pojednávanie patrí iba advokátovi a nie advokátskemu koncipientovi. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Žilina, sp. zn. 8Co/502/2015 zo dňa 31.08.2015, Krajského súdu Prešov, sp. zn. 5Co/186/2013 zo dňa 08.10.2013. Okresný súd správne vychádzal z tarifnej hodnoty sporu 759,19,- eur. Ak by nemajetnému združeniu bolo odmietnuté právo na plnú náhradu trov konania, de facto by to znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov združením ako i v rozpore s čl. 47 ods. 2 Ústavy SR. Ústavný rozmer práva účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore vyplýva i z nálezov Ústavného súdu SR,

II.ÚS 78/03, II.ÚS 31/04, II.ÚS 56/05, IV.ÚS 147/08, II.ÚS 122/09. V predmetnej veci neexistujú žiadne zákonné dôvody ani dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by nebolo možné priznať náhradu trov konania úspešnému vedľajšiemu účastníkovi. Účelnosť trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka ustálil aj Najvyšší súd v uznesení 8 Cdo 176/2015 zo dňa 14.10.2015. Trovy právneho zastúpenia treba považovať za účelne vynaložené trovy. Každý má právo na to, aby bol i v jednoduchej, skutkovo a právne menej zložitej veci zastúpený advokátom. Zdanlivá rutinnosť podaní vedľajšieho účastníka vyplýva len z reakcie na formulárové a obsahovo takmer totožné úkony inkasnej spoločnosti. Súčasne si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 30,87 eur.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v intenciách ust. § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) a dospel k záveru, že uznesenie okresného súdu je potrebné v napadnutej časti, vo výroku III. o trovách právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, podľa ust. § 220 O.s.p. zmeniť. O odvolaní navrhovateľa rozhodol bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p..

Z obsahu spisu je nepochybné, že po podaní návrhu vo veci samej vedľajší účastník v písomne podanom vyjadrení zo dňa 20.08.2015 poukázal na skutočnosť, že odporkyňa doposiaľ uhradila sumu 1.328,- eur, pričom reálne čerpala finančné prostriedky vo výške 1.201,92,- eur. Poukázal na nedostatky v zmluve ako i nekalé praktiky v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS. Na pojednávaní konanom dňa 29.09.2015 právny zástupca vedľajšieho účastníka na strane odporkyne uviedol, že na strane odporkyne absentuje prejav vôle odporkyne vstúpiť do iného zmluvného vzťahu. Poukázal na nedostatok písomnej formy zmluvy o revolvingovom úvere, neplatnosť právneho úkonu a vrátenie bezdôvodného obohatenia. V nadväznosti na uvedené došlo k späťvzatiu návrhu na začatie konania navrhovateľom v celom rozsahu späť bez bližšieho odôvodnenia. Súd prvého stupňa následne uznesením č. k. 14/163/2014-70 zo dňa 06. novembra 2015 konanie zastavil.

Náhrada trov sporového konania je ovplyvnená zásadou úspechu vo veci a zásadou zavinenia. Zmyslom zásady zavinenia, o ktorú ide v tomto prípade, je sankčná náhrada trov konania, ktoré by za iných okolností nevznikli.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s názorom okresného súdu, ktorý pri rozhodovaní o trovách konania dôsledne postupoval podľa ust. § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. s tým, že vedľajší účastník na strane odporcu si trovy konania uplatnil riadne a včas. Účelné trovy vedľajšieho účastníka na strane odporkyne v konaní pred okresným súdom aj podľa odvolacieho súdu vznikli titulom právneho zastúpenia.

Odvolací súd nesúhlasí s námietkou navrhovateľa, že z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva na základe akého zákonného ustanovenia rozhodoval v časti výroku o priznaní náhrady trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi. V danom prípade okresný súd správne použil ust. § 146 ods. 2 O.s.p., je síce pravdou, že predmetné ustanovenie výslovne upravuje iba náhradu trov súdneho konania vo vzťahu medzi účastníkmi konania, avšak vzhľadom k tomu, že vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania na strane, ktorého vystupuje (§93 ods. 4 O.s.p.) bolo potrebné aj na vzťah medzi účastníkom konania a vedľajším účastníkom pri náhrade trov konania aplikovať ust. 146 ods. 2 O.s.p. Prvostupňový súd tak o náhrade trov konania rozhodol na základe správneho ustanovenia zákona. Prvostupňový súd taktiež uviedol dôvody, ktoré ho viedli k aplikácii predmetného ustanovenia, poukazujúc pritom na Ústavu SR a zákon o ochrane spotrebiteľa. Mal za to, že súčasťou ochrany spotrebiteľa v konaní pred súdom je aj účasť vedľajšieho účastníka, pričom mu vyplynulo, že v prípade ak združenie spotrebiteľov uplatní právo na súdnu ochranu, má právo aj na náhradu trov konania, ktoré súvisia s právnou pomocou poskytovanou advokátom. Pokiaľ navrhovateľovi chýba konkrétne ustanovenie zákona, ktoré by zakladalo možnosť súdu rozhodovať o trovách, odvolací súd poukazuje, že týmto ust. je § 93 ods. 4 O.s.p., podľa ktorého má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastníci konania. Jeho výslovná absencia však vzhľadom na výrok a odôvodnenie nezaťažuje konanie takou vadou, pre ktoré by bolo potrebné rozhodnutie zrušiť.

Odvolací súd v danom prípade nepovažoval za dôvodné ani námietky navrhovateľa, týkajúce sa neúčelnosti trov vynaložených vedľajším účastníkom z titulu právneho zastúpenia na bránenie práva odporcu ako spotrebiteľa. Pokiaľ ide o namietanú účelnosť trov konania, odvolací súd zdôrazňuje, že odmena za prevzatie a prípravu zastúpenia ako aj odmena za vyjadrenie (v ktorom poukázal na nedostatky v zmluve ako i nekalé) bola okresným súdom správne priznaná vedľajšiemu účastníkovi ako za úkon právnej služby, ktorého vykonanie bolo procesne nevyhnutné v záujme ďalšieho účelného bránenia práv odporcu v občianskom súdnom konaní. Odvolací súd pripomína, že trovy boli vedľajšiemu účastníkovi priznané práve potom, čo vstúpil do konania, podal písomné vyjadrenie, zúčastnil sa

pojednávania, na čo navrhovateľ reagoval tak, že návrh bez uvedenia dôvodu zobral späť. Dôvodnosť vstupu vedľajšieho účastníka do konania bola daná účelom jeho vzniku a to je ochrana spotrebiteľa. Neobstojí ani námietka navrhovateľa ohľadom automaticky podávaných paušalizovaných podaní, najmä za stavu pokiaľ navrhovateľ uzatváral typovo rovnaké zmluvy, ktoré následne žaloval žalobami "formulárového typu", v ktorých sa jeho právna argumentácia v zásade nemenila, čo je súdu známe z jeho úradnej činnosti. Je preto logické prijať záver o tom, že v prípade takýchto súdnych konaní budú aj vyjadrenia a právna argumentácia vedľajšieho účastníka typovo podobná. V danom prípade súd prvého stupňa správne posúdil predmetné trovy ako účelne vynaložené, nakoľko viedli k zastaveniu konania. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že to bola práve táto skutočnosť prečo súd náhradu trov vedľajšiemu účastníkovi priznal.

Odvolačný súd konštatuje, že nepriznanie trov vedľajšiemu účastníkovi by tak znamenalo porušenie princípu rovnosti zbraní. Pokiaľ je prípustné, aby samotný navrhovateľ bol právne zastúpený, môže aj vedľajší účastník na strane odporcu si zvoliť právneho zástupcu, ktorý má potom následne právo na náhradu trov konania pokiaľ tu nie sú iné okolnosti a takéto iné okolnosti v prejednávanej veci zistené neboli.

V zmysle ust. § 1 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, vyhláška upravuje spôsob určenia a výšku odmeny, náhrady hotových výdavkov náhrady za stratu času advokáta za právne služby poskytované klientom na základe dohody alebo ustanovenia na to oprávneným orgánom.

V zmysle ust. § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú hodinu.

V súvislosti so zastúpením odporkyne na pojednávaní konanom dňa 29.09.2015, okresný súd nesprávne rozhodol, keď priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu za stratu času uplatnenú podľa § 17 vyhl. č. 655/2004 Z.z.. Podľa tohto ustanovenia náhrada za stratu času patrí advokátovi za predpokladu, že vykonáva úkony právnej služby v mieste, ktoré nie je jeho sídlom. V predmetnej veci sa však pojednávanie dňa 29.09.2015 zúčastnil advokátsky koncipient, pričom zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva právo na náhradu za stratu času advokátskeho koncipienta. Právo na náhradu za stratu času advokátovi je upravené aj v ustanovení § 24 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/91 Zb. o živnostenskom podnikaní (Živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov. Toto ustanovenie však neplatí primerane pre advokátskeho koncipienta (§ 63 ods. 2 zákona 586/2003 Z. z.). Advokátsky koncipient je v zmysle § 64 citovaného zákona v pracovnom pomere a jeho odmeňovanie sa spravuje pracovnoprávnymi predpismi. Náhradu za stratu času možno preto priznať iba v takom prípade, ak úkon právnej služby vykoná advokát v mieste, ktoré nie je jeho sídlom. Účelom náhrady straty času je finančne kompenzovať stratu, ktorá vzniká advokátovi cestovaním, teda stratu za čas, počas ktorého by mohol vykonávať inú odbornú prácu. Prisúdená náhrada za stratu času je riadnym príjmom advokáta. Advokátsky koncipient je zamestnancom advokáta, ktorý je advokátom vyslaný na služobnú cestu. Za tento čas advokátskemu koncipientovi nepatrí náhrada za stratu času, ale náhrada cestovných výdavkov v zmysle zákona o cestovných náhradách. Ide o plnenie pracovných povinností v rámci pracovného času, za ktorý patrí advokátskemu koncipientovi mzda. Advokát, ktorý advokátskeho koncipienta zamestnáva, môže počas tohto času vykonávať inú odbornú prácu. Ak by súd priznal náhradu za stratu času aj za čas strávený cestou zo sídla advokáta do sídla súdu a späť advokátskemu koncipientovi, potom by za tento čas získal advokát príjem z výkonu vlastnej odbornej práce, ako aj z náhrady za stratu času, ktorá má byť práve kompenzáciou. Takisto by potom v prípade priznania náhrady za stratu času mohlo dôjsť k tomu, že ak by advokát poveril svojím zastúpením v rovnaký deň a v rovnaký čas viacerých koncipientov alebo svojich zamestnancov, náhrada za stratu času by bola priznávaná opakovane, čo je v rozpore so zmyslom § 16 ods. 3 označenej vyhlášky.

Nakoľko uvedeného pojednávania na okresnom súde sa zúčastnil advokátsky koncipient, ktorý je v pracovnoprávnom vzťahu s advokátom zastupujúcim odporkyňu, náhrada za stratu času za pojednávanie dňa 29.09.2015 mu nepatrí.

Odvolačný súd poukazuje, že z úradnej činnosti Krajského súdu v Trenčíne je známe, že už v konaní vedenom na tunajšom súde, sp. zn. 4Co 312/2013 súd nepriznal advokátskemu koncipientovi náhradu za stratu času stráveného cestou zo sídla advokáta do sídla súdu a späť.

Na strane druhej ako nedôvodnú, nespôsobilú privodiť v prospech navrhovateľa priaznivejšie rozhodnutie vo veci, vyhodnotil odvolací súd jeho námietku týkajúcu sa tvrdenia, že vedľajší účastník si uplatnil trovy konania z hodnoty sporu 759,19,- eur, čo navrhovateľovi nie je známe, nakoľko táto hodnota je 616,95,- eur.

Podľa § 9 ods. 1 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte ako „Vyhláška“), základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

Podľa ust. § 10 ods. 2 Vyhlášky, ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

Preskúmaním citovaných ustanovení vyhlášky možno dôjsť k záveru, že tento právny predpis spája určenie základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta za poskytovanie právnych služieb s pojmom tarifná hodnota veci (alebo druhu veci, alebo práva). Tarifnú hodnotu veci (alebo druhu veci, alebo práva) potom v ust. § 10 ods. 2 definuje tak, že je ňou výška peňažného plnenia (alebo cena veci alebo práva), ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby. Čo sa rozumie výškou peňažného plnenia, ktorého sa právna služba týka, však citovaná vyhláška neuvádza. Použitím logického a gramatického výkladu citovaného slovného spojenia však možno dôjsť k záveru, že peňažným plnením, ktorého sa právna služba týka, možno bez väčších pochybností rozumieť poskytnutie peňažných prostriedkov, ktorých sa navrhovateľ v konaní domáha, a to bez ohľadu na to, či tieto tvoria istinu uplatňovanej pohľadávky, alebo vyčíslené príslušenstvo pohľadávky zahŕňajúce úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a podobne, a rovnako bez ohľadu na to, z akého titulu majú byť tieto peňažné prostriedky poskytnuté. Pokiaľ sa totiž navrhovateľ v konaní domáha poskytnutia peňažného plnenia, len spoločne istina pohľadávky spolu s konkrétne vyčísleným príslušenstvom pohľadávky tvorí peňažné plnenie, ktoré si navrhovateľ v prejednávanej veci uplatňuje (t. j. plnenie, ktoré mu má odporca zaplatiť), teda len spolu tvoria predmet súdneho konania. Je potrebné zdôrazniť, že Vyhláška viaže výšku základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta za poskytovanie právnych služieb na výšku v konaní uplatňovaného peňažného plnenia úmerne, teda tak, že s narastajúcou výškou uplatňovaného peňažného plnenia, rastie i výška základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta. Vychádza teda z premisy, že čím vyššie je v konaní uplatňované plnenie, tým je vyššia i náročnosť advokátom poskytovaných služieb, čomu by malo zodpovedať i narastajúce finančné ohodnotenie advokáta, ktorý náročnejšie úkony právnej služby poskytol. Nemožno opomenúť, že právo na priznanie primeranej a právnymi predpismi stanovenej náhrady trov konania, ktoré úspešnej strane v konaní vzniknú, je súčasťou práva na spravodlivý proces a tiež súvisí, pokiaľ ide konkrétne o náhradu trov právneho zastúpenia, s majetkovým právom podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 119/2012). Pokiaľ všeobecné súdy majú poskytovať v Občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O. s. p.), uvedený cieľ je vo vzťahu k náhrade trov konania úspešného účastníka možné dosiahnuť len tak, že tomuto bude priznaná taká náhrada trov právneho zastúpenia, aká zodpovedá účelne vynaloženým úkonom zo strany právneho zástupcu úspešného účastníka konania a ich právnej náročnosti, ktoré aspekty bezpochyby okresný súd zohľadnil, keď pri stanovení výšky tarifnej odmeny za úkon právnej služby vychádzal z výšky celého navrhovateľom uplatňovaného peňažného plnenia zahŕňajúceho nielen sumu 616,95 Eur (odvolací súd poznamenáva, že aj táto pozostáva podľa špecifikácie navrhovateľa nielen z istiny, ale aj úroku), ale aj sumu 142,24,- eur uplatňovanú ako vyčíslený úrok z omeškania, v dôsledku čoho správne stanovil tarifnú odmenu za úkon právnej služby v tomto konaní vo výške 51,45 Eur, vychádzajúc z celého navrhovateľom požadovaného peňažného plnenia vo výške 759,19 Eur.

Trovy konania právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane odporkyne tak predstavujú odmenu za 3 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia dňa 16.9.2014, písomné podanie na súd-vyjadrenie vo veci samej dňa 18.8.2015, účasť na pojednávaní dňa 29.9.2015), t.j. 3 úkony x 51,45 €,

režijný paušál 8,04,- eur a 2 x po á 8,39,- eur , cestovné náhrady zo dňa 29.9.2015 , cesta Lučenec -
Prievidza a späť, 240 km, VW GOLF, EČV: LC-XXXAO , náhrada za spotrebované PHM 0,07 l x 240
km x 1,245 Eur/l, 20,92 EUR, náhrada za každý 1 km jazdy 240 km x 0,183 Eur 43,92
EUR, DPH 20 % - 48,80 eur, spolu 292,81 eur.

Z týchto dôvodov odvolací súd uznesenie okresného súdu v napadnutej časti vo výroku III. O trovách
právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane odporkyne podľa § 220 O.s.p. zmenil.
O trovách odvolacieho konania súd rozhodol za použitia § 224 ods. 1 v spojitosti s § 146 ods. 1 písm.
c) O.s.p. (s použitím analógie) tak, že žiadnemu z účastníkov právo na ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.